

ת"פ 14351/01/20 - מדינת ישראל נגד רמזי דמירי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14351-01-20 מדינת ישראל נ' דמירי

כבוד השופט ביאלין אלעזר	בפני
מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עוה"ד בר כהן קירמה	
	נגד
רמזי דמירי	הנאשם
ע"י ב"כ עוה"ד יחיא מוסטפה	

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של **שימוש ברכב ללא רשות ונטישה באותו מקום** (להלן: "**שב"ר**"), לפי סעיף 413ג רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירה של **שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר**, לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), תשכ"ט-1969.
2. הסדר הטיעון שאליו הגיעו הצדדים כלל הסכמה לתיקון כתב האישום שעל פיו יודה הנאשם, יורשע בעבירות שבכתב האישום המתוקן ויפנה לקבלת תסקיר שירות מבחן לצורך בדיקת התאמתו לבית משפט קהילתי. במועד הצגת ההסדר הצהירו הצדדים כי אין הסכמה לעניין העונש וכי טיעוניהם לעניין זה יישמעו לאחר קבלת התסקיר.
3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 4.5.2018 נכנס הנאשם עם רכבו לשדה אבטיחים ובמהלך הדרך נתקע עם רכבו, או אז ניגש הנאשם אל טרקטור שהיה בקרבת מקום ונסע לקרבת הרכב במטרה לחלצו. מר יעקב בן זקן, בעל הטרקטור (להלן: "**המתלונן**") החל בסריקות עד אשר זיהה את הטרקטור במטע אבטיחים הנמצא במקום. המתלונן פנה אל הנאשם ואמר לו כי הטרקטור שייך לו. הנאשם מיד עצר את הטרקטור וירד ממנו.
4. בו בזמן הזמין המתלונן משטרה למקום. השוטרים אופיר דנגור (להלן: "**השוטר אופיר**") הגיע למקום והודיע לנאשם כי הוא עצור, אזק את ידיו ורגליו וליווה את הנאשם לניידת. כאשר הגיעו לניידת, סירב הנאשם לאפשר לשוטרים לחגור אותו באומרו: "**אתה לא תחגור אותי, שום חגורה, תעשה מה שאתה רוצה**". מיד ובסמוך החל הנאשם **להשתולל בניידת**, להניף רגליו, לכיוונו של השוטר, לנגוח את ראשו ולצאת מהניידת. בשלב זה ולאור הנסיבות, השוטרים דורון אברהם והשוטר אופיר תפסו את הנאשם, חבקו אותו על מנת להרגיעו והחלו בנסיעה כאשר הנאשם שוכב על הרצפה בניידת.

תסקיר שירות המבחן - התאמה לבית משפט קהילתי

5. מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם בן 46, נשוי ואב לחמישה ילדים, קטינים. כיום הנאשם לא עובד ומתקיים מקצבת הבטחת הכנסה. התסקיר פירט אודות ההרכב המשפחתי בו גדל הנאשם.
6. מהתסקיר עולה כי הנאשם החל לצרוך סמים מסוג קנאביס וחשיש מגיל צעיר, אלא שלטענתו הפסיק את השימוש לפני כעשרה חודשים, באופן עצמאי. כיום צורך טיפול תרופתי לטיפול בהפרעות שינה, זאת בשל ניתוח שעבר לאחר תאונה. שירות המבחן ציין כי לא ברור האם הנאשם עושה שימוש לרעה בכדורים.
7. מהתסקיר עלה עוד כי הנאשם הכחיש את ביצוע העבירות נושא הליך זה וטען כי גורמים מטעם רשויות החוק נטפלו והעלילו עליו לאורך השנים.
8. נוכח האמור ועוד שירות המבחן התרשם כי הנאשם ממזער ומטשטש אחריותו להתנהלותו תוך האשמה והשלכה של מעשיו על חברה שולית. עוד התרשם שירות המבחן כי במהלך השנים התקשה הנאשם לקבל גבולות, נעדר דמויות הוריות מיטיבות וגורם מציב גבולות.
9. נוכח עמדתו זו של הנאשם, הערכת שירות המבחן היא כי לא מתקיים התנאי הבסיסי לקבלת הנאשם לתכנית לבית משפט קהילתי - לקיחת אחריות לביצוע העבירה. כמו כן, שירות המבחן התרשם בקושי מצד הנאשם לעמידה בגבולות הכרוכים בהשתתפות בתכנית בית משפט קהילתי. נוכח כל האמור לעיל, שירות המבחן לא מצא את הנאשם מתאים לשילוב בבית משפט קהילתי.

ראיות לעונש

10. כראיות לעונש מטעם המאשימה הוגשו: תדפיס מידע פלילי (עת/1). כמו כן, התביעה הגישה גזר דין קודם וביקשה להפעיל מאסר על תנאי שנגזר על הנאשם ב-ת.פ. 9005-08-13 (גזר דין מיום 7.8.16).
11. מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעניין העונש.

עיקרי טיעוני הצדדים

12. המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירות ועל הפגיעה בערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. לעניין זה ציינה ב"כ המאשימה כי מעשיו של הנאשם פגעו בזכות הקניין של המתלונן. באשר לעבירה של התנגדות למעצר, ציינה ב"כ המאשימה כי מעשי הנאשם פגעו בסדרי שלטון ומשפט. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ציינה המאשימה כי העבירות בוצעו בשעות היום, תוך שהנאשם נוטל את הטרקטור, רכוש שאינו שלו. בנוסף, עמדה ב"כ המאשימה על התנהגותו של הנאשם אל מול השוטרים כפי המפורט בכתב האישום. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: לחומרא ציינה המאשימה את עברו הפלילי המשמעותי של הנאשם ואת העובדה כי לנאשם מאסר בר הפעלה מת"פ 9005-08-13. עוד ציינה המאשימה כי הנאשם ביצע את העבירות הנוכחיות על אף העובדה שמרחף מעל ראשו מאסר על תנאי. לקולא ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן וחסך זמן

שיפוט.

13. נוכח אלו עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי משמעותי לבין 12 חודשי מאסר בפועל. נוכח האמור, טענה המאשימה כי יש למקם את הנאשם ברף האמצעי של המתחם ולגזור עליו 7 חודשי מאסר בפועל הכולל הפעלת מאסר על תנאי, מאסר על תנאי מרתיע וקנס.

14. ב"כ המאשימה תמכה טענותיה בפסיקה הנוהגת והפנתה להליכים הבאים: רע"פ 3058/18 **אביב רחמילוב נ' מדינת ישראל** שם הורשע הנאשם בביצוע עבירה של התפרצות ושב"ר. ביהמ"ש גזר על הנאשם 14 חודשי מאסר בצירוף ענישה נלווית. בית המשפט העליון מאשר מתחם הענישה לעבירת השב"ר הנע בין עונש מאסר קצר לבין 8 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 4630/14 **זידאן נ' מדינת ישראל** שם הורשע הנאשם בביצוע עבירה של שב"ר. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בגין עבירת שב"ר בלבד; ת"פ 45840-12-15 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אליאב קרן** שם הורשע הנאשם בביצוע עבירות של שב"ר, שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר והפרת הוראה חוקית. בית המשפט קבע מתחם ענישה של 12 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 5 חודשי מאסר בפועל.

15. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא הלך למקום לשם ביצוע העבירה אלא חיפש מקום מבודד לצרכי בילוי. ב"כ הנאשם, טען כי הנאשם עשה שימוש בטרקטור מאחר ורכבו נתקע. באשר להפעלת מאסר על תנאי, נטען כי המאסר אינו בר הפעלה. לדברי הסניגור, התנאי בעבירות רכוש הוא שאדם שולח ידו לרכוש הציבור כדי להעלימו לחלוטין, ולא כפי שעולה מנסיבות העניין המפורטות בכתב האישום המתוקן. עוד הטעים ב"כ הנאשם כי גם אם בית המשפט יקבע שהמאסר על תנאי חל במקרה זה, יש מקום להורות על הארכתו בלבד. לדבריו, אם יחליט בית המשפט כי יש מקום להפעיל את המאסר על תנאי, הרי שיש לאפשר לנאשם לבצע אותו בדרך של עבודות שירות. לטענת ב"כ הנאשם, באשר לעבירת השב"ר, מתחם הענישה מתחיל ממאסר על תנאי כפי שטענה ב"כ המאשימה, ואולם, הפסיקה שהגישה אינה תואמת לנסיבות תיק דנן. בנסיבותיו של הנאשם, סבור ב"כ הנאשם, כי יש לנהוג בנאשם במידת הרחמים נוכח נסיבותיו האישיות והמשפחתיות- נשוי ובעל משפחה.

16. הנאשם, בדברו האחרון, ציין כי נמצא בתקופה אחרת בחייו ומנסה כעת לפתוח בדף חדש. הנאשם ציין כי מצבו המשפחתי קשה וביקש שבית המשפט יתחשב במצבו ויקל עמו.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

17. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד. במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע - בעקבות עבירת השב"ר - הינו **פגיעה ברכושו ובקניינו של אדם** על ידי שימוש בו שלא ברשותו. כמו כן, נפגע הערך החברתי של **הגנה על סמכויות רשויות החוק, המשפט והסדר הציבורי**, בעטיה של עבירת ההתנגדות למעצר.

18. באשר למידת הפגיעה בערך המוגן לפי **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** ניתן להצביע על כך שהנאשם השתמש ברכוש המתלונן, לצרכיו, באור יום ומבלי שקיבל רשות מבעל הטרקטור. מנסיבות ביצוע העבירה ניתן להבין כי הנאשם עשה שימוש כאמור לאחר תכנון, חשיבה ותוך בחירה חופשית לבצע את העבירה. עוד יש להביא בחשבון כי

הנאשם נסע עם טרקטור מרחק ניכר, שכן המתלונן נאלץ לחפשו. מאידך, בהקשר לעבירת השביל"ר יש לקחת בחשבון לזכותו של הנאשם את העובדה שהשימוש שנעשה בטרקטור היה לצורך חילוץ רכבו, היינו לנוכח מצוקה שאליה נקלע. אשר לעבירה של שימוש בכח או באיומים למנוע מעצר, יש לקחת בחשבון לחומרא את התנהגותו הפרועה של הנאשם והעובדה שקם לכיוונו של השוטר וניסה לנגוח בראשו ולצאת מהניידת. מדובר בהתנהגות מאיימת כלפי שוטרים העושים מלאכתם נאמנה.

19. מבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי את הפסיקה שלהלן כרלבנטית לקביעת מתחם העונש ההולם:

- א. ת"פ 45840-12-15 (שלום - רמלה) **משטרת ישראל תביעות נ' אליאב קרן**; שם בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירות של שביל"ר, שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר והפרת הוראה חוקית. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין צו של"צ ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם חמישה וחצי חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. לנאשם עבר פלילי.
- ב. ת"פ 1023-06-14 (שלום-ק"ג) **מדינת ישראל נ' מנטסנוטבית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה של שביל"ר**. בנוסף, צורפו שני כתבי אישום בהם הורשע הנאשם. באישום הראשון, הורשע הנאשם בעבירות של הכשלת מעצר לא חוקי ובתקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. באישום השני הורשע הנאשם בעבירות של איומים, תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור, תקיפה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הצדדים עתרו במשותף לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל, כך שחודש אחד ירוצה במצטבר 5 חודשיים ירוצו בחופף. בית המשפט אישר את ההסדר. לנאשם עבר פלילי.
- ג. ת"פ 6450-9-08 (שלום-טב') **מדינת ישראל נ' מתתיהו הרוש** בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה של שביל"ר. בית המשפט הטיל על הנאשם שישה חודשי מאסר בפועל אשר ירוצה במצטבר למאסר אותו ריצה הנאשם, מאסר מותנה, פסילת רישיון וקנס. לנאשם עבר פלילי.
- ד. ת"פ 5127-06 (שלום רשל"צ) **מדינת ישראל נ' שאדי עגלוני** בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה של שביל"ר. בית המשפט הטיל על הנאשם שישה חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.
- ה. ת"פ 4342-09-09 (שלום עכו) **מדינת ישראל נ' מחמוד חריב** בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה של שביל"ר. בית המשפט אימץ את ההסדר אליו הגיעו הצדדים והטיל על הנאשם מאסר מותנה של שישה חודשיים ופיצוי כספי.

20. נוכח כל אלו ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, אני סבור שמתחם העונש ההולם **נע בין מאסר מותנה ועד 10 לחודשי מאסר בפועל**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

21. לקולא יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה בעובדות כתב האישום
עמוד 4

המתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר. בנוסף, אני לוקח בחשבון את העובדה שמדובר בנאשם בעל משפחה ואב ל-5 ילדים. לזכותו של הנאשם יש לקחת בחשבון גם את חלוף הזמן המשמעותי מיום ביצוע העבירה.

22. לחומרא יש להביא בחשבון את העובדה שלנאשם עבר פלילי מכביד הכולל 11 הרשעות קודמות, בעבירות רכוש ואלימות. הנאשם הורשע אך לאחרונה, ביום 4.7.22 בגין עבירות של הפרעה לשוטר, הפרת הוראה חוקית, ניסיון גניבה ובריחה ממעצר. מדובר בעבירות שבוצעו כאשר כתב אישום בהליך זה היה תלוי ועומד כנגדו. נתונים אלה מלמדים על נאשם בעל תעוזה שאינו נרתע מהדין ואוכפיו. לנאשם עבר פלילי משמעותי וכן מאסר בר הפעלה בגין עבירות רכוש.

23. עוד יש להביא בחשבון לחובתו, כי על אף הודאתו בכתב האישום הנאשם אינו בשל להליך טיפולי ומחזיק בתפיסה שאינה מאפשרת שילובו בהליך טיפולי כעולה מהתסקיר וכפי שמפורט לעיל.

שאלת הפעלתו של המאסר המותנה:

24. כאמור לעיל, הצדדים חלוקים בשאלת הפעלתו של מאסר המותנה שנגזר על הנאשם ביום 7.8.16 במסגרת צירוף תיקים בת.פ. 9005-08-13. בגזר הדין שם הושט על הנאשם, בין היתר, מאסר מותנה בנוסח הבא: "4 חודשי מאסר, אשר לא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם על עבירת רכוש, גניבה או איומים וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר" (ההדגש לא במקור).

25. התביעה טענה כי יש להפעיל את המאסר המותנה, שכן העבירה בה הורשע הנאשם - עבירת השביל"ר - הינה עבירת רכוש.

26. מנגד, ב"כ הנאשם טען כי אין להפעיל את התנאי במקרה זה. לטעמו, העבירה בה הורשע הנאשם אינה עבירת רכוש קלאסית. נטען כי מוצדק להפעיל את התנאי על עבירת הרכוש כאשר אדם שולח ידו לרכוש הזולת או הציבור ומתכוון להעלים את הרכוש. לטענת ב"כ הנאשם, לא זו היתה כוונת הנאשם במקרה זה. הנאשם עשה שימוש ברכוש המתלונן אך לא התכוון לגנוב אותו.

27. סעיף 52(ב)(1) לחוק העונשין קובע לאמור: "**מי שנידון למאסר על תנאי לא ישא את עונשו אלא אם עבר... אחת העבירות שנקבעו בגזר הדין והורשע בשל עבירה כזאת (להלן -עבירה נוספת) תוך תקופת התנאי או לאחריה**". על כך מוסיף סעיף 52(ד) לחוק כי "**קביעת העבירות לפי סעיף קטן (ב) יכול שתהיה בציון סוג של עבירות או בפירוט עבירות מסוימות, אם דרך תיאורן ואם דרך אזכור הוראות חוק**".

28. כידוע ההלכה המנחה בעניין זה נקבעה בע"פ 49/80 **מסילתי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1980), שם נקבע, בין היתר, כי "**ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה**".

29. בעקבות הלכה זו התפתח והשתרש בדין הישראלי המבחן המהותי, אשר בוחן את השאלה, האם התנהגותו הפלילית של הנאשם בגינה הורשע, מקיימת "הלכה למעשה ובאופן מהותי את יסודות עבירת התנאי", שאז יופעל התנאי גם אם לא קיימת זהות טכנית בין העבירות (ע"פ 7176/04 תלמי נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו). במרוצת הזמן בחנה הפסיקה אם מעשה העבירה המאוחר פגע בערך החברתי עליו באה להגן עבירת התנאי (רע"פ 6352/12 סעדה נ' מ.י. (2012)).

30. במקרה שלפניי, סבור אני שאין מקום להשוואת את הרכיב ההתנהגותי שבהגדרת עבירת התנאי למעשה הנוסף בגינו הורשע הנאשם בהליך דנן- עבירת השבל"ר, שכן עבירת התנאי הינה גם על כל עבירת רכוש. המעשה הנוסף- עבירת השבל"ר - נמצאת אף היא תחת פרק י"ג לחוק העונשין. תכליתה של עבירה זו היא להגן על רכוש הפרט וקניינו. על כן, דומה שאין צורך לומר, כי כל עבירות הרכוש המנויות בפרק זה תכליתן להגן על רכוש. לפיכך, קיימת זהות בערך החברתי שעליו באות להגן הן עבירות הרכוש והן עבירת השבל"ר ושבהן פגע הנאשם בהתנהגותו.

31. טענת ב"כ הנאשם בנוגע לכך שיש להפעיל את התנאי אך בהתקיים כוונה לשלול רכוש שלילת קבע, היתה נכונה וראויה לדיון אם בית המשפט היה מתבקש להפעיל את התנאי אך בשל עבירת הגניבה.

32. לפיכך, מצאתי לקבוע כי יש וצריך להפעיל את המאסר המותנה הנ"ל בתיק דנן.

33. באשר לעתירת ב"כ הנאשם להאריך את המאסר המותנה, הרי שלא מצאתי במקרה זה הצדקה או טעמים אחרים שארשום, כפי שהתווה המחוקק בסעיף 56 לחוק העונשין. כך במיוחד לנוכח העולה מתסקיר שירות המבחן והיעדר לקיחת האחריות מצד הנאשם.

34. נוכח הנתונים שהצטברו לעיל, ובנסיבותיו של הנאשם, אני סבור שהיה מקום למקם את עניינו של הנאשם בחלק העליון של המתחם. אולם לנוכח חלוף הזמן והשיקולים לקולא שציינתי לעיל, אני סבור שיש למקם את עניינו של הנאשם באמצע המתחם לצד רכיבי ענישה נוספים.

גזירת הדין

35. לפיכך, גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **5 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות**, בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 4.4.23 וכפי שיפורט להלן.

ב. **מפעיל מאסר מותנה בן 4 חודשים שנגזר על הנאשם בתיק התנאי (ת.פ. 9005-08-13), וזאת בחופף לעונשו הנוכחי, כך שבסה"כ ירצה הנאשם עונש של 5 חודשי מאסר בפועל** אשר ירוצו בעבודות שירות, החל מיום 22.5.23, במנהל קהילתי תלפיות שלוחה של ארמון הנציב שברחוב ישראל אלדד 11 בירושלים, וזאת על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

על הנאשם להתייצב ביום 22.5.23 עד לשעה 08:00 במשרד הממונה על עבודות שירות בבאר שבע לתחילת ריצוי עונשו. מובהר בזה כי הפרת הוראות הממונה ואי עמידה בכללים הנוגעים לריצוי עבודות השירות עלולים להביא להפקעת העבודות ולהמרת העונש בעונש מאסר של ממש;

ג. 5 חודשי מאסר, שלא ירצו אלא אם יעבור הנאשם עבירות רכוש וזאת בתוך שלוש שנים מהיום;

א. חודש מאסר, שלא ירצו אלא אם יעבור הנאשם עבירות כנגד שוטרים וזאת בתוך שנתיים מהיום;

ב. קנס בסך 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון ישולם עד ליום 1.10.23 ובכל ראשון בחודש שאחריו, כל תשלום בסך 250 ₪. לא ישולם תשלום במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי;

המזכירות תשלח גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בירושלים.

ניתן היום, ו' אייר תשפ"ג, 27 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.